

РЕШЕНИЕ

№ 7129

гр. София, 19.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 19.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **1211** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 4 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.
Образувано е по жалба на И. С. Д. от [населено място] против заповед за задържане на лице рег.№з-105/17.01.2012г. на полицейски орган при 07 РУП – С..
Жалбоподателят твърди, че оспореният административен акт е незаконосъобразен като издаден в противоречие с материалноправни норми и целта на закона, в нарушение на ЕКПЧОС и Конституцията на РБ. Конкретния оплаквания се свеждат до твърдения за нарушения на правото му на лична свобода и неприкосновеност, правото му на информация за случващото се при задържането и правото му на защита. В тази връзка посочва, че е държан около 5-6 часа след изтичане на 24 - часовия срок против волята му, тъй като постановлението за задържане за срок то 72 часа е издадено на 18.01.2012г. около 18.00 часа.

Искането до съда е за отмяна на заповедта за задържане.

Ответникът - полицейски орган при 07 РУП – СДВР, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна, по съображения, че при издаване на оспорения административен акт е налице компетентност на органа и е спазен материалния закон.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбата, изпратена по пощата на 31.01.2012г. е подадена от надлежна страна – адреса

на атакувания индивидуален административен акт и в срока по чл.149, ал.1 от АПК, считано от 17.01.2012г., поради което е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по съществото на спора, съдът намира следното:

От данните по административната преписка се установява, че на 17.01.2012г. в 11.30 часа по отношение на И. С. Д. е издадена заповед за задържане на лице за срок от 24 часа, рег. № з-105 от М. Д. М., на длъжност „ОР” при 07 РУП - СДВР на основание чл. 63, ал.1, т.1 от ЗМВР – чл.198 във връзка с ДП ЗМ 3299/11г. Видно от приложения по делото оригинал на заповедта в мотивите ѝ е налице зачеркване и добавка на дата 30.11.2012г.

От приложената по делото справка от 10.04.2012г., изготвена от инсп. М. се установява, че досъдебно производство ЗМ № 3299/2011 по описа на 07 РУП – СДВР е образувано и водено срещу неизвестен извършител, за това, че на 28.11.2011г. около 18.15 часа в гр.- С., М.-III в близост до пицария „У.” е отнел чужди движими вещи – дамска чанта, съдържаща лични вещи и мобилен телефон Нокia от владението на С. С. Е., престъпление по чл. 198, ал.1 от НК. На 17.01.2012г. след извършени оперативно – издирвателни мероприятия /ОИМ/ и въз основа на събраните писмени и веществени доказателства /свидетелски показания и откриването на отнетите вещи/ е установен и задържан жалбоподателят. Мярката задържане за срок от 24 часа е приложена на основание чл. 63, ал.1, т.1 от ЗМВР. Заповедта за задържане е вписана в деловоден регистър и номерът ѝ е вписан в книгата на задържаните лица.

От представения по делото препис от дневник – регистър на пост № 1 – 07 РУП – СДВР започнат на 19.09.2011г. и завършен на 01.03.2012г. е видно, че И. С. Д. е доведен в 07 РУП на 17.01.2012г. в 11.50 часа. Според отбелязването в книгата за задържани лица, започната на 02.12.2011г. и завършена на 30.01.2012г. жалбоподателят е вписан под номер 349 на 17.01.2012г. в 12.00 часа, с час на задържане 11.30 часа на основание чл. 198 от НК и чл. 63, ал.1, т.1.

В книгата е отразено, че му е снето обяснение на 18.01.2012г. и че на същата дата в 11.30 часа е освободен.

По делото са представени и копия от писмо рег. № Д3299/30.11.2011 на дежурен разследващ полицай до СРП във връзка с образуваното ДП 3299/2011г. обяснения на И. Д. от 17.01.2012г. и от 18.01.2012г., постановление за привличане като обвиняем от 18.01.2012г. за престъпление по чл. 198, ал.1 от НК, постановление от 18.01.2012г. по пр.пр. 51727/2011г. за налагане на мярка за процесуална принуда задържане под страна за срок от 72 часа на жалбоподателя.

С жалбата са представени препис от амбулаторен лист № 54/25.01.2012г. на д.р С. Г., както и препис от съдебно . медицинско удостоверение № 63/2012г. на д-р А. Х. гл.адм. лекар от Клиника по съдебна медицина и деонтология при УМБАЛ [фирма]. В хода на съдебното производство по искане на страните са събрани гласни доказателства.

От разпита на свидетелката С. Й. Д., майка на жалбоподателя се установява, че е присъствала на задържането му двора на НСА и че синът ѝ не е оказал съпротива при задържането. Не ѝ обяснили за какво става въпрос, както към момента на качването му в полицейската кола, така и по-късно в 07 РУП, където била през цялото време. При качването в полицейската кола на И. също не му обяснили за какво става дума. Свидетелката твърди, че до 5 часа на следващия ден синът ѝ не бил пуснат изобщо. Тя стояла пред 07 РУП през цялото време. Към обяд той ѝ се обадил и ѝ казал, че се чака прокурорско решение дали да бъде оставен за 72 часа, както и станало. И. бил

освободен след като му била определена парична гаранция, която заплатили. На въпрос на ответника свидетелката посочва, че към 5 часа на първия ден от задържането успяла да се види със сина си за 5 минути и тогава той ѝ обяснил, че е несправедливо обвинен в кражба.

От разпита на св. К. Ж. К. се установява, че работи като разследващ полицай в сектор досъдебно производство на 07 РУП. На 17 и 18 януари 2012г. бил на работа. Не е присъствал на задържането и не знае нищо по този въпрос. Знае за мярката, но на самото задържане не е присъствал. След довеждането на И. в 07 РУП се е виждал с него. Когато го довели беше просто свидетел, но имаше данни, че е извършил престъпление. Свидетелят посочва, че е провел само разговор с него като разследващ, но не е присъствал на изготвяне на заповедта за задържане. Известно му кога И. е освободен от документите по делото, но не е присъствал на освобождаването. Свидетелят твърди, че е присъствал към момента, когато е предявено постановлението за привличане в качеството на обвиняем. Точен час не може да каже, но било на следващия ден, късен следобед. Свидетелят не знае колко време И. е престоявал, какво се е случило с него, тъй като е бил в прокуратурата. Знае, че след освобождаването му във връзка със заповедта, по делото е връчена призовка в качеството му на свидетел. Присъствал на срещата между И. и майка му, бил в стаята, но не си спомня какво са си говорили. Свидетелят не е провеждал разпит на И.. Не си спомня дали жалбоподателят е давал писмени обяснения пред него. Ако е давал – то вече е било в качеството на обвиняем. Посочва, че до момента на привличането му като обвиняем, лицето може да даде обяснения пред оперативния работник. Свидетелят посочва, че принципно се връчват призовки на свидетели, дори преди да ги привлекат в качеството на обвиняеми, но в случая не знае дали е направено.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдебният контрол за законосъобразност на административните актове обхваща преценка за компетентност на органа, формата на акта, спазването на процесуалния и материален закон при неговото издаване, както и целта на закона.

Оспорената заповед за задържане е издадена от компетентен полицейски орган по смисъла на чл. 53, ал.2 от ЗМВР – М. Д. М., разузнавач VI степен в 01 група „Престъпления против личността“, сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ към 07 РУП – СДВР, която според представените по делото кадрова справка, специфична длъжностна характеристика и служебна бележка от 30.05.2012г. на ст. сътрудник в гр. „Човешки ресурси“ при 07 - РУП в отдел „Човешки ресурси“ на СДВР, е назначена в СДВР със заповед № К -10513/27.10.2011г.

Съгласно чл. 62, ал. 1 от ППЗМВР в определените от закона случаи полицейските органи имат право да задържат лица. По силата на чл. 63, ал.1 от ППЗМВР за задържането се издава писмена заповед. Нормата на чл. 63, ал.2 от ППЗМВР определя изискванията за съдържанието на тази заповед.

В конкретния случай оспорената заповед не съдържа мотиви за конкретните фактически основания, които са наложили задържане на И. Д. на основание чл. 63, ал.1, т.1 от ЗМВР, каквото е императивното изискване на чл. 63, ал.2, т.2 от ППЗМВР. Посоченото в обстоятелствената част на акта „чл. 198 НК във връзка с ДП ЗМ № 3299/11г.“ е бланкетно и не може да служи като основание за задържане, каквото е императивното изискване на закона. Така посоченото основание за задържане не намира опора в събраните по делото доказателства, тъй като липсват данни, че към

момента на задържането му на 17.01.2012г. в 11.30 часа И. Д. е свързан, по какъвто й да било начин с разследването по ДП № 3299/2011г.

В справката на инсп. М. (л. 35 от делото) се посочва, че съпричастността на жалбоподателя към престъплението, предмет на разследване е установена чрез гасни и веществени доказателства /свидетелски показания и намирането на инкриминираните вещи/, но тези обстоятелства не се сочат като фактически основания за издаване на оспорената заповед. По делото не са налице доказателства за съществуването им към 17.01.2012г. Нарушението на формата на акта е съществено, тъй като препятства съдебния контрол за наличие на основанията по чл. 63, ал.1, т.1 от ЗМВР към датата на издаване на оспорената заповед съгласно чл. 142, ал.1 от АПК.

Наред с горното по делото не са налице доказателства за основанията, на което И. Д. е бил задържан за времето от 11.30 часа на 18.01.2012г., когато е изтекъл 24 часовия срок на задържане и е освободен срещу подпис в процесната заповед до привличането му като обвиняем с постановление от 18.01.2012г., предявено в 17.45 часа на същата дата. В това отношение са основателни доводите в жалбата. Обстоятелството, че е бил в 07 РУП – СДВР през това време на основание връчена му призовка като свидетел не се доказва, тъй като такава призовка не е приложена в настоящото производство и не е част от административната преписка, представена по делото. От показанията на св. К. също не може да се установи това обстоятелство, тъй като той посочва, че принципно така се процедира в подобни случаи, но не знае дали това е направено в процесния случай.

Атакуваната заповед е незаконосъобразна и на друго основание – чл. 146, т. 3 във връзка с т. 4 от АПК. Аргументите за това са следните:

Съгласно чл. 170, ал.1 от АПК в тежест на административния орган е да установи чрез допустимите в административния процес доказателствени средства съществуването на фактическите основания, посочени в него и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Видно от приложения по делото препис на книгата за задържани лица, жалбоподателят е вписан под 349, като приет на 17.01.2012г. в 12.00 часа. Така поставения номер, дата и час не съответстват на хронологията на вписаните данни в книгата – под номер 348 на 17.02.2012г. е вписано задържано лице, на основание заповед с номер з -104/17.01.2012, което е прието в 12.30 часа. Под номер 347, в 13.30 часа е прието лице, задържано със заповед № з-103/17.01.2012г. От така извършените вписвания е видно, че лица, задържани въз основа на заповеди с предходен номер от тази на И. Д. и в по-късен час /12.30 часа, 13.30 часа/ са вписани като приети преди него. Разминаването в цитираните данни обоснова извод за допуснати съществени нарушения на чл. 62, ал.2 и ал. 5 от ППЗМВР при задържането на жалбоподателя и вписването на оспорената заповед в книгата, които препятстват проверката за наличие на предпоставките по чл. 63, ал.1, т.1 от ЗМВР и представляват самостоятелно основание за незаконосъобразност на оспорения индивидуален административен акт.

Предвид всичко изложено се налага краен извод, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, но в нарушение на предписаната от закона форма и административнопроизводствените правила – основания по чл. 146, т.2 и т.3 от АПК за нейната отмяна.

За пълнота на изложеното, следва да се посочи, че привличането на жалбоподателя като обвиняем по досъдебното производство е ирелевантно за условията, при които е допустимо задържането по чл. 63, ал.1 от ЗМВР.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. град,
I отделение, 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. С. Д. от [населено място] заповед за задържане на лице рег.
№ з-105/17.01.2012г. издадена от полицейски орган при 07 РУП – С..
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен
административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: